

Ελλάδα: Το σταυροδρόμι των κόσμων

Δρ Μάνος Δανέζης
Επίκουρος Καθηγητής
Πανεπιστημίου Αθηνών

Μέσα στη λαίλαπα των διεθνών ανακατατάξεων της νέας τάξης πραγμάτων των μεγάλων δυνάμεων, η Ελλάδα για μια ακόμα φορά είναι το σημείο που διασταυρώνονται τα συμφέροντα πολλών διαφορετικών και πολλές φορές αλληλοσυγκρουόμενων κόσμων. Έτσι, σήμερα, στην περιοχή των ευρύτερων ελληνικών συμφερόντων διαπλέκονται κύρια τα συμφέροντα της Γερμανίας, της Ιταλίας, των Η.Π.Α, της Ρωσίας και της Τουρκίας, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι η εμπλοκή και άλλων χωρών δεν περιπλέκει περισσότερο τα προβλήματα.

Έτσι μπορούμε να σημειώσουμε:

1. Η Γερμανία, ακόμα μια φορά προσπαθεί να βρει διέξοδο προς τις πλουτοπαραγωγικές πηγές της Μέσης Ανατολής και της Αφρικής, μέσω τριών κλασικών οδών, της Αδριατικής, της στεριανής Ελλάδας και της Μαύρης Θάλασσας. Είναι σε όλους γνωστό ότι το Γερμανικό κράτος έχει ξοδέψει τεράστια ποσά προκειμένου να δημιουργήσει μια ποτάμια οδό δια μέσου του Ρήνου και του Δούναβη. Ο δρόμος αυτός θα της δίνει την δυνατότητα να οδηγεί, γρήγορα, φθηνά και με ασφάλεια, τα εμπορικά της πλοία από την Βόρεια στην Μαύρη Θάλασσα και από εκεί, μέσω των Δαρδανελίων και του Αιγαίου, προς την Μέση Ανατολή και την Αφρική. Λόγω αυτών των γεγονότων είναι φανερή η αιτία για την οποία η Γερμανία, πολυδιασπά κοινωνικά και κατακερματίζει εδαφικά τα Βαλκανικά κράτη, στην προσπάθειά της να αποκαταστήσει μια ασφαλή διέξοδο προς τα φιλικά Ελληνικά σύνορα. Ομοίως είναι προφανείς οι λόγοι του ενδιαφέροντός της για τις Ελληνο-Τουρκικές διενέξεις που αφορούν τα Στενά και το Αιγαίο, καθώς και για όλα τα προβλήματα των Ελληνοαλβανικών και Ελληνοϊταλικών σχέσεων που αφορούν θέματα του Ιονίου Πελάγους και σε ευρύτερο πεδίο ολόκληρης της Αδριατικής.

2. Η Ιταλία, ακόμα μια φορά διαπραγματεύεται την στρατηγική της θέση στην περιοχή της Αδριατικής, σαν εναλλακτικού δρόμου εξόδου της Ευρωπαϊκής Ένωσης προς τις πλουτοπαραγωγικές πηγές της Μέσης Ανατολής και της Αφρικής, εκβιάζοντας, όπως άλλοτε έναν ευρύτερο ρόλο από αυτόν που μπορεί να διαδραματίσει στην περιοχή. Ο μεγαλύτερος όμως κίνδυνος προέρχεται από το Βατικανό, το οποίο παρεμβαίνοντας σε πολιτικό και κοινωνικό επίπεδο, ρυμουλκεί μια σειρά Ευρωπαϊκών κρατών σε επικίνδυνους δρόμους. Οσον αφορά τις ενέργειες του Βατικανού, αλλά και άλλων ευρύτερων διεθνών εκκλησιαστικών παραγόντων, είναι άμεση η ανάγκη ανάπτυξης μιας ενιαίας ελληνικής θρησκευτικής πολιτικής, σε συνεργασία με όλες τις άλλες χριστιανικές ορθόδοξες δυνάμεις της περιοχής. Για να γίνει όμως αυτό, θα πρέπει να παραμεριστούν δευτερεύουσες ενδοορθόδοξες διενέξεις που ταλανίζουν την Εκκλησία. Πρέπει να αντιληφθεί η Ορθόδοξη Εκκλησία της Ελλάδας, ότι θα φέρει ακεραία την ευθύνη μιας νέας άλωσης, με δραματικό επακόλουθο έναν νέο μεσαίωνα σε πολλά επίπεδα.

3. Οι Η.Π.Α, είναι εμφανές ότι ενδιαφέρονται άμεσα για τη δημιουργία ενός αμερικανικού προγεφυρώματος που θα ελέγχει στρατιωτικά την Αδριατική, την Μαύρη Θάλασσα, τα Δαρδανέλια, το Αιγαίο και τα βόρεια σύνορα της Ελλάδας, τους δρόμους δηλαδή εξόδου της Γερμανίας, αλλά και ολόκληρης της Ευρωπαϊκής Ένωσης προς τις πλουτοπαραγωγικές πηγές του πλανήτη, τις οποίες τόσο ανάγκη έχουν οι βιομηχανικές μονάδες της γηραιάς Ηπείρου. Στο προγεφύρωμα αυτό ήδη έχουν ενταχθεί, η Αλβανία, τα Σκόπια, μερικώς η Βουλγαρία, και η Τουρκία. Η

ανάγκη συγκρότησης αυτού του προγεφυρώματος, οδηγεί την Αμερικανική πολιτική στο σύνολο των ανθελληνικών πρακτικών της και την αποδοχή των ανιστόρητων θέσεων Τουρκίας, Αλβανίας και Σκοπίων.

4. Η Ρωσία διανύοντας μια περίοδο έντονων πολιτικών, κοινωνικών και οικονομικών ανακατατάξεων ενδιαφέρεται κύρια για τρία θέματα στην περιοχή των ελληνικών συμφερόντων. Πρώτον να συγκροτήσει μια νέα ζώνη στρατηγικής ασφάλειας γύρω της, η οποία ίσως, σύμφωνα με τις Ρωσικές απόψεις, μπορεί να περιλαμβάνει και την Ελλάδα. Δεύτερον, θέλει να ελέγξει στρατηγικά τις πλουτοπαραγωγικές πηγές στην Μαύρη Θάλασσα, μέσω του εδαφικού, πολιτικού και οικονομικού ελέγχου των κρατών της περιοχής. Τρίτος στόχος της είναι, να δημιουργήσει μια ασφαλή και αποστρατικοποιημένη έξοδο δια μέσου των Στενών, προς τις πλουτοπαραγωγικές περιοχές της Μέσης Ανατολής και της Αφρικής. Η απαίτηση αυτή τεκμηριώνεται μέσω της Συνθήκης του Μοντρέ, η οποία ορίζει ότι τα Στενά δεν αποτελούν Εθνικό Τουρκικό έδαφος. Η περιοχή αυτή έχει δοθεί, όσο βρίσκεται εν ισχύ η Συνθήκη του Μοντρέ, στην Τουρκία, απλώς προς φύλαξη. Για την ιστορία αναφέρουμε ότι η Συνθήκη του Μοντρέ μπορεί πλέον νομικά να ανατραπεί με μια απλή επιστολή μιας από τις συμβαλλόμενες χώρες προς την Γαλλική κυβέρνηση. Στις συμβαλλόμενες χώρες ανήκουν η Ρωσία και η Ελλάδα, όχι όμως και οι ΗΠΑ.

5. Τέλος η Τουρκία η οποία προσπαθεί, περιστασιακά, να εκμεταλλευθεί, την γεωγραφική της θέση, την οποία έχουν ανάγκη οι ΗΠΑ προκειμένου να αποκλείσουν την έξοδο της Γερμανίας και της Ρωσίας μέσω των Δαρδανελίων και Αιγαίου. Στα πλαίσια των ωμών αυτών εκβιασμών, η Αγκυρα διεκδικεί, μέσω των ΗΠΑ, το Αιγαίο (ύδατα, νησιά και αέρα) προκειμένου, δήθεν, να παίξει καλύτερα το παιχνίδι του εγκλωβισμού της Γερμανίας και της Ρωσίας. Συγχρόνως όμως ζητάει, χωρίς περίσκεψη, ανταλλάγματα φωτιά γι' αυτήν την ίδια, επέκταση δηλαδή της επιρροής της προς τη νότια ζώνη στρατηγικής ασφάλειας της Ρωσίας, την οποία συνιστούν οι λεγόμενες Ισλαμικές δημοκρατίες, τις πετρελαϊκές περιοχές του βορείου Ιρακ και την ευρύτερη βαλκανική περιοχή. Γενικά μπορούμε να διαπιστώσουμε ότι ο τουρκικός επεκτατισμός, Οθωμανικής εμβέλειας, ενοχλεί πλέον σοβαρά τόσο την Ευρωπαϊκή Ένωση όσο και τις ΗΠΑ και την Ρωσία. Αυτό σημαίνει ότι προς αυτή την κατεύθυνση πρέπει να αναμένουμε εξελίξεις.

Όπως γίνεται φανερό, αν και ο Εθνικός μας ορίζοντας είναι αρκετά βαρύς, ο χρόνος ίσως δουλέψει υπέρ της Ελλάδας, εάν οι πολιτικές ηγεσίες και ο Ελληνικός Λαός συνειδητοποιήσουν έγκαιρα ότι θα πρέπει:

1. Να απεγκλωβιστούν άμεσα από κατευθυνόμενες αποσταθεροποιητικές ενέργειες, που μέσω ενός έντεχνα καλλιεργούμενου διχαστικού κοινωνικά κλίματος, αποβλέπουν στον μηδενισμό της δυνατότητας αντίδρασης της ελληνικής κοινωνίας, σε θέματα εθνικής ασφάλειας και κυριαρχίας.

2. Μα μην χρησιμοποιούν, η να αποβλέπουν στην χρησιμοποίηση μελλοντικών γεγονότων εθνικής σημασίας, προκειμένου να κερδηθούν κομματικά οφέλη.

Μην ξεχνάμε ότι και στην εποχή του Ελευθέριου Βενιζέλου, πολλά κερδίθηκαν, τα οποία όμως χάθηκαν μέσα στα σκοτεινά μονοπάτια ενός εθνικού διχασμού. «Οι καιροί ου μενετοί». Η τύχη του Ελληνικού Έθνους δεν μπορεί να αφεθεί απλά στα χέρια του «καλού Θεού της Ελλάδας», αλλά στη λογική των Ελλήνων, που πρέπει να αποδείξουν ότι την διαθέτουν.